

„Malinczi Jezë”

1.

Tëlé dniów, tëlé lat, tëlé wieków
Ùdrãczony swiat na Ce czekôł.
A Të, jakno dzecãtkò tej przëszedł
Retac lëdzy, retac jich dësze.
Tam, dze cemnosc, dze lãk, dze cierpienie,
Të jes przëniósł ùbëtk, ùkòjenie.
Tima, chtërny za Tobã tak źdelë,
Dôł to szczescie, że ùdrzec Cã mielë.

Ref.

Malinczi Jezë,
Jô téż dzys czekóm na Ce.
Rzeczë mie Jezë,
Czej Ciebie pòtkóm i dze.
Chcã Ciebie Jezë,
W sercu, jak w kòlibce nosëc.
Chcã ù Ce Jezë,
Łasczi dlô swiata ùprosëc.

2.

I chòc tëlé minãło znówù wieków,
Lëdztwò na Ce jak tedë czekô.
Bò chòc mómë dobëté wnetk wszëtkò,
Żëc bez Bòga nie je tu letkò.
Wiémë, że nas dozéròsz z Nieba
I że przinëdziesz tu, czej bãdze trzeba,
Że narodzysz sã w stani lëchi,
Taczi môłi, tak biédny, tak cëchi.

Ref.

Malinczi Jezë...

„Malenki Jezu”

1.

Tle dni, tyle lat, tyle wieków
Udręczony świat na Ciebie czekał.
A Ty, przyszedłeś wówczas jako dzieciątko
Ratować ludzi, ratować ich dusze.
Tam, gdzie ciemność, gdzie lęk, gdzie cierpienie
Ty żeś przyniósł spokój, ukojenie.
Tym, którzy na Ciebie tak czekali,
Dałeś to szczęście, że mogli Cię ujrzeć.

Ref.

Malenki Jezu,
Ja też dziś czekam na Ciebie.
Powiedz mi Jezu,
Kiedy Ciebie spotkam i gdzie.
Chcę Ciebie Jezu,
W sercu, jak w kołysce nosić.
Chcę u Ciebie Jezu,
Łaski dla świata uprosić.

2.

I choć tyle minęło znów wieków,
Ludzkość na Ciebie jak wtedy czeka.
Bo choć zdobyliśmy już wnet wszystko,
Żyć bez Boga nie jest tu łatwo.
Wiemy, że opiekujesz się nami z Nieba
I że przyjdiesz tu gdy będzie trzeba,
Że narodzisz się w stajni nędznej,
Taki mały, taki biedny, taki cichy.

Ref.

Malenki Jezu...

„Przińdz jesz rôz”

1.

Dzys znôwù na sztócëk zwòlniô swiat,
Kòżdi do swòji cygnie chëczë.
Przë stole sadną sostra, brat,
Starkòwie, mëmka, tatki i dzieci.
Dzys znôwù Wilëji nastôł czas,
Òpłatkã sã pòdzielëc trzeba.
I jesz rôz noc przëpòmniac tã,
Czej Bóg nóm Sëna zesłôł z Nieba.

Ref.

Dzeczatkò Bòżë przinđz jesz rôz,
Dodôj Nóm wiarë, dodôj mòcë.
Bez Ciebie jesmë zläkli tak,
I tak zgùbiony w wiôldzim swiece.
Niech betlejemszczi gwiondzë blòsk
Rozwidni nama stegnë wszëtczë,
Niech wskôże chtërną jic, jak żëc,
Bë trafic do Ce, do stajenczi.

2.

Niech narodził Bòżi Syn
Nową nòdzejã nama dôwô,
Niech nas sparłãczy mësłã z Nim
Ta dankã, tak zelonô, żëwô.
Niech téż kòlãdów naszych spiew
Dlô Niegò wzniese sã do górë,
Chòc dalek jima je do tëch,
Co Mù Janielszczë nócã chùrë.

Ref.

Dzeczatkò Bòżë przinđz jesz rôz...

„Przyjđż jeszcze raz”

1.

Dziś znowu na chwilę zwalnia świat,
Każdy do swojego idzie domu.
Przy stole siądą siostra, brat,
Dziadkowie, mama, ojciec i dzieci.
Dziś znowu wigilii nastał czas,
Opłatkiem się podzielić trzeba
I jeszcze raz noc przypomnieć tą,
Kiedy Bóg nam Syna zesłał z Nieba.

Ref.

Dzieciatko Boże przyjđż jeszcze raz,
Dodaj Nam wiary, dodaj siły.
Bez Ciebie jesteśmy załęknieni tak
I tak zagubieni w wielkim świecie.
Niech betlejemskiej gwiazdy blask
Rozjaśni nam wszystkie ścieżki,
Niech wskaże którą iść, jak żyć,
By trafić do Ciebie, do stajenki.

2.

Niech narodził Boży Syn
Nową nadzieję nam daje,
Niech nas połączy myślą z Nim
Ta choinka, taka zielona, żywa.
Niechaj też kolęd naszych śpiew
Dla Niego wzniesie się do góry,
Choć daleko jest im do tych,
Które Mu Anielskie nuć chóry.

Ref.

Dzieciatko Boże przyjđż jeszcze raz...

3.

Wieczną redotã Bòże dôj,
Tim, co ju swòjã drogã przeszlë.
Niech òczëszczony z winów swich,
Òbzerac mògą Cã kùreszce.
Niech jich òtoczi blëszczich krąg,
Przë tim wilijnym niebnym stole.
Niech wëprôszają łasczi nóm,
Tu, na tim zemsczim łzów padole.

Ref.

Dzecątkò Bòzé przinđz jesz rôz...

3.

Wieczną radość Boże daj
Tym, którzy już swoją drogę przeszli.
Niech oczyszczeni ze swoich win
Oglądać mogą Cię nareszcie.
Niech ich otoczy bliskich krąg
Przy tym wigilijnym niebiańskim stole.
Niech wypraszają łaski nam,
Tu, na tym ziemskim łez padole.

Ref.

Dzieciątko Boże przyjdź jeszcze raz...

„Tak jak co rok”

1.

Tak jak co rok znôwù przindą swiäta,
Tak jak co rok zabrzmi kòlăda,
Lëdze staną w òdswiätnech ruchnach,
Zôpôch kùchów wëpełni kùchniã.
Bădą danczi i bădą darënczi,
Błodzi nôstrój ògarnie wnet wszëtczich.
Le czë bădzë chtos jeszcze pamiãtac,
Skąd sã wzãłë, co znaczą te swiäta?

Ref.

Czë chòc wespółni chtos, że bëło tak,
Że Syn Bòzi na ten zstąpił swiat,
Że sã prostim człowiekã stôł,
Naje słabòscë i winë znôł.
A czej przëszedł na to ju czas,
Na Gòlgòtã krziż pòniósł za nas,
Że tam skònôł cierpiąc tak wiele,
Bë më téż mòglë Niebò z Nim dzielëc.

2.

Tak jak co rok przeminą swiäta,
Tak jak co rok przebrzmi kòlăda,
Zdżiną w szafach òdswiätne ruchna,
Nie mdze pôchnąc kùchama kùchniô.
Danczi skùńczą na chróst wërzuconé,
Nazôd w krómie darënk nietrafiony.
I czë bądze chtos jeszcze pamiãtac,
Ò czym bëłë te minioné swiäta?

Ref.

Czë chòc wespółni chtos, że bëło tak...

„Tak jak co roku”

1.

Tak jak co roku znowu przyjdą święta,
Tak jak co roku zabrzmi kolęda,
Ludzie staną w odświętnych ubraniach,
Zapach ciast wypełni kuchnię.
Będą choinki i będą prezenty,
Błogi nastrój ogarnie zaraz wszystkich.
Lecz czy będzie ktoś jeszcze pamiętać,
Skąd się wzięły, co znaczą te święta?

Ref.

Czy choć wspomni ktoś, że było tak,
Że Syn Boży na ten zstąpił świat,
Że się prostym człowiekiem stał,
Nasze słabości i winy znał.
A kiedy przyszedł na to już czas,
Na Golgotę krzyż poniósł za nas,
Że tam skonał cierpiąc tak wiele,
Byśmy też mogli Niebo z nim dzielić.

2.

Tak jak co roku przeminą święta,
Tak jak co roku przebrzmi kolęda,
Znikną w szafach odświętne ubrania,
Nie będzie pachnieć ciastami kuchnia.
Choinki skończą na chrust wyrzucone,
Z powrotem w sklepie prezent nietrafiony.
I czy będzie ktoś jeszcze pamiętać,
O czym były te minione święta?

Ref.

Czy choć wspomni ktoś, że było tak...

Autor tekstu i tłumaczenia:
Kazimierz Jastrzębski

„Ùczëlë Mădrrowie”

1.

Ùczëlë Mădrrowie, co na wschòdze żëlë,
Że mô Król nôwiăkszi na swiat przîć w Betlejem.
Zaczălë sã chùtkò szëkòwac do drodżi,
Bë zdążëc tam na czas, czedë sã narodzi.

2.

Zabrelë ze sobą darënczi królewsczé:
Kadzëdło i mirră, i złoto nôczëstszë.
Chòc w tacji to spòsób òkazac Mù chcelë,
Jak wòżny je dlô nich, jak Gò ùwòzelë.

3.

Jachelë dni wiele przez górë, dolëznë,
Drogă Jim wskazywòł na niebie blòsk gwîôzdë.
Chòc wiater wiòł w òczë, deszcz òstri zacynòł,
Òni wcyg ùpiarto zgròwelë do célu.

4.

A czedë w stajence dzecątkò ùzdrzelë,
Tej na twarze pedlë i darë Mù delë.
A Jezësk malinczi do górë wzniósł răce,
Błogòsławiąc Jima za trud Jich w pòdzăce.

5.

Dzys nama je trzeba téż jic do stajenczi,
Do Jezëska, Józefa, do Swiăti Panienczi.
Przed Dzecątkă klăknąc i kórno Mù rzec:
„Të jes naszym Zbòwcă, Të Królă nóm jes”.

„Usłyszeli Mędrcy”

1.

Usłyszeli Mędrcy, co na wschodzie żyli,
Że ma Król największy na świat przyjść w Betlejem.
Zaczęli się szybko gotować do drogi,
By zdążyć tam na czas, kiedy się narodzi.

2.

Zabrali ze sobą dary królewskie,
Kadzidło i mirrę i złoto najczystsze.
Choć w taki to sposób okazać Mu chcieli,
Jak ważny jest dla Nich, jak Go poważali.

3.

Jechali dni wiele, przez góry, doliny,
Drogę im wskazywał blask gwiazdy na Niebie.
Chociaż wiatr wiał w oczy, deszcz ostry zacinał,
Oni wciąż uparcie dążyli do celu.

4.

A kiedy w stajence dzieciątko ujrzeli,
Wtedy na twarze upadli i dary Mu dali.
A Jezusek maleńki do góry wzniosł ręce,
Błogosławiąc Im w podzięcie za Ich trud.

5.

Dzisiaj My też musimy iść do stajenki,
Do Jezuska, Józefa, do Świętej Panienki.
Przed dzieciątkiem uklęknąć i pokornie Mu powiedzieć:
„Ty jesteś naszym Zbawcą, Tyś Królem nam jest”.

„W stajence lëchi”

1.

W stajence tak lëchi, co sta pòd Betlejem,
Dze leno przë kùmkù bëdlątka,
Narodził sã Jezësk, bò placu nie bëło
W tim miesce dlô te Dzecątka.

Ref.

Bóg w Niebie nas kòchô i prósb naszych słëchô
I Sëna na zemiã pòséłô.
Jak Ti, w ti stajence, òkôżë Mù serce,
Òdwdzãczë sã chòc w môłim dzëlu.

2.

Tam Józef z Mariją pilëją, piastëją,
Zdrzą, cobë miôł bezpiek i strawã.
A spòsobã jaczims pò całim tim swiece
Rozchôdô sã ju Jegò sława.

Ref.

Bóg w Niebie nas kòchô i prósb naszych słëchô...

3.

Wnet Aniołë stałë, co z Nieba zlecałë,
Chcą zagrać i spiewac Dzecątkù.
Òd biëlë jich skrzydłów jaż widno sã staje
W nôdalszim stajenczi kątkù.

Ref.

Bóg w Niebie nas kòchô i prósb naszych słëchô...

4.

Tej pasturze przëszlë, co òwce tam peslë,
Przënieslë i mléka i sera.
Kòżëszk Knòpù delë, co cepła mô wiele,
Nie bãdze Mù biëda doskwiera.

„W stajence nędznej”

1.

W stajence tak nędznej, która stała pod
Betlejem
Gdzie tylko przy złóbkù bydlątka,
Narodził się Jezus, bo miejsca nie było
W tym mieście dla tego Dzieciątka.

Ref.

Bóg w Niebie nas kocha i prósb naszych
wysłuchuje
I Syna na ziemię posyła.
Jak Ci, w tej stajence, okaż Mu serce,
Odwdzięcz się choć w małej części.

2.

Tam Józef z Maryją pilną, doglądają,
Dbają, żeby był bezpieczny i syty.
A jakimś sposobem, po całym tym świecie,
Rozchodzi się już Jego sława.

Ref.

Bóg w Niebie nas kocha i prósb naszych
wysłuchuje...

3.

Wkrótce zjawily się Anioły, co zleciały z Nieba,
Chcą zagrać i śpiewać Dzieciątku.
Od bieli ich skrzydeł aż jasno się staje
W najdalszym stajenki kątku.

Ref.

Bóg w Niebie nas kocha i prósb naszych
wysłuchuje...

Ref.

Bóg w Niebie nas kòchô i prósb naszych słëchô...

5.

Na kùńc trzej królowie, w kòrónach na głowie,
Co ze strón daleczich przëbëlë,
Do stajencji wëszlë, przed Malinczim kläklë
I darë bògaté Mù delë.

Ref.

Bóg w Niebie nas kòchô i prósb naszych słëchô...

6.

A czej wszëtcë gòsce ju do se òdeszlë
I cëszô nastała głãbòkô,
Pón Jezësk jész nie spi, wëzérô spòd deczci
I czekô, na Ciebie wcyg czekô.

Ref.

Bóg w Niebie nas kòchô i prósb naszych słëchô...

4.

Wtedy pasterze przyszli, co owce tam paśli,
Przynieśli i mleka i sera.
Kozuszek Chłopcui dali, co jest bardzo ciepły,
Nie będzie mu bieda doskwierać.

Ref.

Bóg w Niebie nas kocha i prósb naszych
wysłuchuje...

5.

Na koniec trzej królowie, w koronach na głowie,
Którzy ze stron dalekich przybyli,
Weszli do stajenki, przed Maleńkim klękli
I dary bogate Mu dali.

Ref.

Bóg w Niebie nas kocha i prósb naszych
wysłuchuje...

6.

A kiedy wszyscy goście już odeszli do siebie
I nastała głęboka cisza,
Pan Jezusek jeszcze nie śpi, wygląda spod
kocyka
I czeka, na Ciebie wciąż czeka.

Ref.

Bóg w Niebie nas kocha i prósb naszych
wysłuchuje...

„Zdrój miłotë”

1.

Chòc bùten noc cemnô, chòc zëmno
i wiatër téż wieje,
Chòc całi pòd sniegã i mrozã
scësniony je swiat,
W mim sercu je ceptò, w mim sercu
redota królëje,
Bò prawie ti nocë Syn Bòżi
sã stòł nóm jak brat.

Ref.

Mój Panie Jezë witóm Ce,
Mój Panie Jezë kòchóm Ce.
Tak długò jem na Ciebie żdòł,
Tëlé wëzéròł,
A Të jes przëszedł dzys do nas
I chòc tak nãdzny wëbròł plac,
Z ti szopë zdrój miłotë
W swiat wëptiwò.

2.

Ten swiat, w jaczim nama żëc przëszło
szczęslëwi wcyg nie je,
Bò dërch jészce na nim pròwdzëwi
miłotë je brak.
Tam wòjna, tam krzywda, nieszczęscé,
pò licu łza płënie.
Wiãc dzys narodzony nóm Jezë
jesz rôż wòłóm tak.

Ref.

Mój Panie Jezë witóm Ce...

„Źródło miłości”

1.

Choć na zewnątrz noc ciemna, choć zimno
i wiatr też wieje,
Choć cały pod śniegiem i mrozem
ściśnięty jest świat,
W mym sercu jest ciepło, w mym sercu
radość króluje,
Bo właśnie tej nocy Syn Boży
stał się dla nas jak brat.

Ref.

Mój Panie Jezu witam Cię,
Mój Panie Jezu kocham Cię.
Tak długo na Ciebie czekałem,
Tyle wyglądałem,
A Ty przyszedłeś dzisiaj do nas
I choć tak nędzne wybrałeś miejsce
Z tej szopy źródło miłości
W świat wypływa.

2.

Ten świat, w którym nam żyć przyszło
szczęśliwy wciąż nie jest,
Bo ciągle jeszcze na nim prawdziwej
miłości jest brak.
Tam wojna, tam krzywda, nieszczęście,
po policzku łza płynie.
Więc dziś narodzony nam Jezu
jeszcze raz wołam tak.

Ref.

Mój Panie Jezu witam Cię...